

Dosarul nr. 2rac-347/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: A.Catană)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: E.Palanciuc, V.Buhnaci, V.Clima)

Î N C H E I E R E

3 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nicolae Craiu
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Consiliului mun. Chișinău și Primarului General al mun. Chișinău, intervenient accesoriu Direcția Generală Transport Public și Căi de Comunicație a Consiliului mun. Chișinău cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demontarea parcării auto,

împotriva deciziei din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și s-a menținut hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 25 martie 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului mun. Chișinău și Primarului General al mun. Chișinău, intervenient accesoriu Direcția Generală Transport Public și Căi de Comunicație a Consiliului mun. Chișinău cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demontarea parcării auto.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că în urma unui control a conductelor termice în mun. Chișinău a depistat faptul amenajării pe rețelele termice cu diametrul de 80 mm și 125 mm din str. Hîncești 58, mun. Chișinău, a unei parcări pentru automobile, organizată de administrația publică locală.

SA „Termoelectrica” a menționat că prin instalarea pavajului pentru parcare automobilelor se încalcă drepturile întreprinderii energetice referitoare la descoperirea, deservirea și exploatarea conductelor termice, inclusiv generează imposibilitatea onorării obligațiilor față de consumatori, de înlăturare operativă și eficientă a situațiilor de avariere, în corespundere cu pct. 36 și 54 ale Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 434 din 9 aprilie 1998.

Societatea a considerat că, prin acțiunile pârâților sunt încălcate cerințele expuse la art. 17 al Legii cu privire la energetică și art.31 al Legii cu privire la energia termică și promovarea cogenerării, acțiunile respective constituind abateri și de la pct. 40 și 41 ale Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 9 aprilie 1998, nefiind respectate cerințele specificate în documentul normativ NCMG.04.07:2014 „Rețelele termice”, aprobat prin ordinul Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor nr.202 din 31 decembrie 2014 care, în tabelul A.2 - pozarea subterană a rețelelor termice, stabilește că distanța pe orizontală de la rețelele termice subterane cu diametrul mai mic de 500 mm, până la clădiri și instalații, este necesar a fi nu mai mică de 2 m.

Reclamanta a susținut că, amenajarea parcării auto nu a fost coordonată cu întreprinderea energetică.

SA „Termoelectrica” a solicitat obligarea Consiliului mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău să înlăture din zona de protecție a rețelelor termice parcare auto de pe str. Hîncești 58, mun. Chișinău, astfel ca să fie creată zona de protecție a rețelelor termice, nu mai puțin de 2 m, din ambele părți ale conductelor termice și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica” împotriva Consiliului mun. Chișinău și Primarului General al mun. Chișinău, intervenient accesoriu Direcția Generală Transport Public și Căi de Comunicație a Consiliului mun. Chișinău cu privire la înlăturarea obstacolelor prin demontarea parcării auto a fost respinsă, ca fiind nefondată.

La 19 iulie 2017, SA „Termoelectrica” a declarat apel împotriva hotărârii din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SA „Termoelectrica” și a fost menținută hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 17 alin. (1) și (2) al Legii cu privire la energetică (în vigoare la data organizării parcării auto), art. 31 alin. (1), (2) al Legii cu privire la energia termică și promovarea cogenerării, art.1 alin. (4), 2 alin. (1) lit. a), 3 alin. (1) pct.1) lit. a) și (3) al Legii drumurilor, art.42 Cod funciar, pct. 40 și 41 ale Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 9 aprilie 1998, art. 2 al Legii cadastrului bunurilor imobile.

Curtea de Apel Chișinău a evidențiat că în temeiul art. 315 alin. (1) și (3) Cod civil, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului. Dreptul de proprietate poate fi limitat prin lege sau de drepturile unui terț.

Astfel, a conchis Colegiul că atât drumurile publice, cât și rețele termice dispun de zone de protecție, legislația instituind interdicții de instalare în aceste zone a construcțiilor, precum și alte interdicții prevăzute expres de Lege, ce nu pot fi depășite decât cu acordul titularului rețelelor termice respective.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele cauzei se atestă că pentru punerea în aplicare a interdicțiilor instituite de Lege cu privire la instalarea obiectelor de imobil în zonele de protecție a rețelelor termice, SA „Termoelectrica”, în calitate de

titular al acestora din urmă, în baza art. 118 alin. (1) Codul de procedură civilă, are obligația legală de a demonstra prin probe pertinente și admisibile, conform art. 121 și art. 122 Codul de procedură civilă, că obiectul vizat în speță poate fi atribuit la categoria construcțiilor, în privința cărora acționează interdicția de instalare și că acesta constituie un impediment în accesul unității termoelectrice la rețelele termice.

Mai mult ca atât, Colegiul a menționat că SA „Termoelectrica” urmează să dovedească că parcare auto organizată de către intimați este legată solid de pământ și, concomitent, că strămutarea acesteia este imposibilă fără cauzarea de prejudicii destinației ei, conform conținutului noțiunii de prescripție instituită de Lege. Or, potrivit materialelor prezentate, s-a constatat insuficiența probelor ce ar dovedi posibilitatea atribuirii parcării auto vizate la categoria construcțiilor, deoarece potrivit înscrisurilor prezentate parcare auto este organizată din nisip, pietriș și pavaj, ceea ce denotă, pe de o parte, lipsa unei legături solide cu pământul, iar pe altă parte posibilitatea înlăturării acestor materiale fără a prejudicia destinația acestora.

Ca urmare din cumulul celor expuse, Colegiul a conchis că speței sunt inaplicabile prevederile art. 376 Cod civil, deoarece organizarea parcării auto, în lipsa unor probe contrare ce ar fi prezentate de către apelantă, nu constituie o încălcare a drepturilor apelantei în calitate de proprietar al rețelelor termice respective, înlăturarea cărora ar cădea sub incidența normei indicate.

La 20 iunie 2018, SA „Termoelectrica”, a declarat recurs împotriva deciziei din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea și nu au aplicat legea ce urma a fi aplicată, situație care se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2) lit. a), și c) Cod de procedură civilă.

Recurenta a susținut că instanțele de judecată prin amplasarea pe rețelele termice cu diametrul de 80 mm și 125 mm și în zona de protecție a acestora a parcării-auto, sunt încălcate drepturile organizației energetice privind accesul la descoperirea, deservirea și exploatarea conductelor termice, inclusiv se pune imposibilitatea de a-și onora obligațiile față de consumatori, de înlăturare operativă și eficientă a situațiilor de avariere, nu au aplicat prevederile pct. 36 și 40 ale Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 434 din 9 aprilie 1998.

Mai mult, au fost ignorate și prevederile art. 17 din Legea cu privire la energetică nr. 1525 din 19 februarie 1998, care prevede că orice lucrare în zona de protecție se efectuează numai cu acordul întreprinderii sau organizației energetice.

SA „Termoelectrica” a considerat că parcare-auto continuă să fie amplasată neregulamentară pe rețelele termice deținute în proprietate de SA „Termoelectrica” și în zona de protecție a acestora, fiind încălcate prevederile art. 27 din Legea cu privire la energetică nr. 174 din 21 septembrie 2017.

Recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii, cu încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin referința din 20 septembrie 2018, Consiliul mun. Chișinău și Primarul General al mun. Chișinău, au solicitat recunoașterea recursului inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 21 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 20 iunie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SA „Termoelectrica”, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre

probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SA „Termoelectrica”.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nicolae Craiu

Tamara Chișca-Doneva